

אמרו לו: **והא אייקר** [הרי נתייקר השער], והסבתא קיבלה עבור היתומים כמו השער הזול.

גובר שקנה עבור הקדש, או שמכר להדיוט, אין קונים במשיכה אלא בקנין כסף.

הדיוט הלוקח מהדיוט, קונים במשיכה ולא בכסף.

השיב להם רב נחמן: אחרי שמשכו לקוחות התייקר השער, וברשותא דלוקח אייקר.

אמרו לו: **והא עדיין, לא נקיטי** לא קיבלו היתומים דמי.

אמר להו: אם בן, ברשות יתומים התייקרה הפרה, והיינו דרב **חנילאי בר אידי אמר** [בשם] **שמואל**.

דאמר רב חנילאי בר אידי אמר שמואל: **נכסי יתומין**, תיקנו חכמים שהרי הן **כהקדש**, ולא מקני במשיכה, **אלא בכסף**.

חמריה [יינו] **דרבנא עוקבא** [שם אדם] **יתמא** [היתום], **משכוחה** לקוחות מאפוסטרופוס, במחיר של **ארבעה ארבעה** דינרים לכל חבית.

וקודם נתינת המעות, **אייקר חמרא, וקם** [עמד] **בשיתא שיתא** [ששה ששה] דינרים לכל חבית.

אתו לקמיה דרב נחמן, לשאול, אם קנו

במשיכתן, ולא ישלמו אלא ארבעה לכל חבית, או שעדיין לא קנו, ויכול היתום לחזור בו?

אמר להו: היינו דרב חנילאי בר אידי אמר שמואל, **דאמר רב חנילאי בר אידי אמר שמואל:** **נכסי יתומין הרי הן כהקדש** מתקנת חכמים **ולא מקני במשיכה אלא בכסף**, ולפיכך, כל זמן שלא נתנו הלקוחות את המעות לא קנו.

עתה מבארת הגמרא, באיזה מקרה שייכים דברי רב חנילאי שאמר: נכסי יתומים הרי הם כהקדש.

כי לפעמים, טובת היתומים היא, שיהיו קונים במשיכה כשאר הדיוט, ולא במעות, ואז דינם של יתומים כהדיוט, כי לטובתם תיקנו חכמים שיקנו בכסף, ולא לרעתם.

א. **משוך** [משכו] לקוחות **פירי מיתמי**, וקודם מתן מעות **אייקור פירי**.

היינו דרב חנילאי בר אידי, ויכולים היתומים לחזור בהם.

ב. משכו פירות מן היתומים, ואחר כך זול [ירד מחירם], אין הלקוחות יכולים לחזור בהם, ועליהם לשלם כשעת המשיכה.

כי **לא יהא כח הדיוט**, **חמור** ועדיף מכח **הקדש**.

ובמקרה שהוזלו הפירות אחרי המשיכה, הרי

היתומים לסמוך; ובטור ושלחן ערוך סתמו בדבר, וראה ב"ברכת אברהם" בגדר יתומים שסמכו אצל בעל הבית, וראה שם אם מינויים של אשה עבד וקטן, חל על כל פנים בדיעבד,

שכתב רש"י, שאין ממנין נשים, משום שאין דרכן לצאת ולבא, ואותה סבתא, היתה רגילה לצאת ולבא.

ולדברי שניהם, לא על כל אשה יכולים